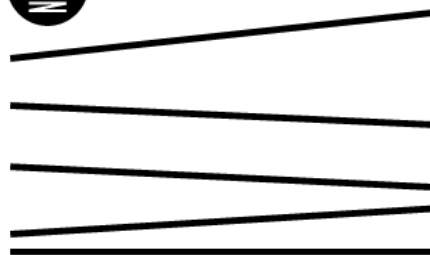

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Adlerbeth, Jöran Gudmund.; oversat efter
Naumanns Musik til Brug for den Danske
Skueplads ved Thomas Thaarup.

Titel | Title:

Cora, et musikalsk Drama i tre Akter

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : Johan Frederik Schultz, 1788

Fysiske størrelse | Physical extent:

54 s.

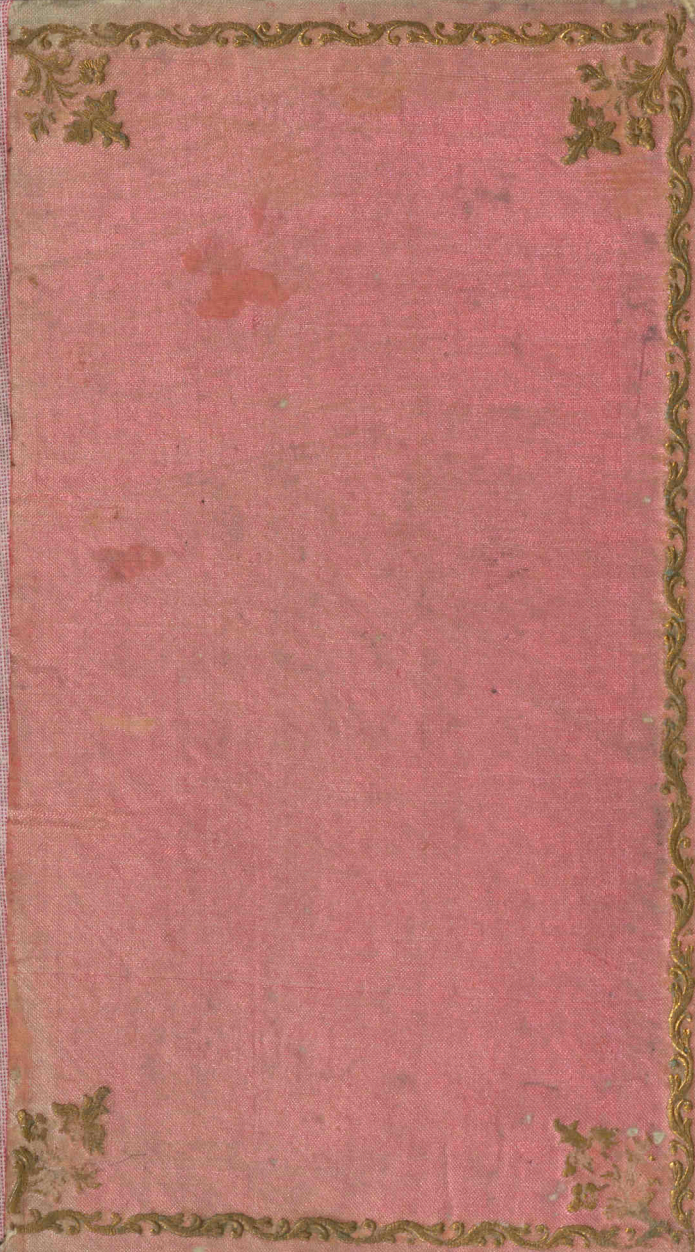
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

~~192-202~~

55-287

Adlerbeth Göran Gudm.

Det Kgl. Bibliotek

130024837948

C o r a ,

et musikalsk Drama

i tre Akter,

oversat

efter Herr Capelmester Naumanns

M u s i k

til Brug for den Danske

Skueplads,

ved

Thomas Thaarup.

Kjøbenhavn 1788.

Forlagt af Johan Frederik Schulz,

Kongelig Universitets Bogtrykker.

De handlende Personer.

Cora, en Jomfrue af Kongelig Byrd, bestemt til
Solens Præstinde.

Monzo, en ung Spanier, forelsket i Cora.

Ataliba, Konge i Peru.

Zulma, Solens Præstinde.

Ypperste Præst.

Palmora, } Coras Forældre.
Elina, }

Chor af Præster og Præstinder.

Chor af Coras Slægt.

Incas og Folket.

Skuepladsen er i Quito.

Første Akt.

Første Scene.

(Theatret forestiller en mørk Lund ved Solens Tempel; man hører deres Fordeel imellem Træerne.)

Zulma og Cora.

Zulma.

I denne Lund
Ved Solens Helligdom,
Her, hvor fra Palmers dunske Skygge
Paa Andagts Vinger høit den Lovsang hæver sig,
Som Perus's fromme Ben Algodhed yde;
Her, Cora! Tiden brug! — Den korte Tid!
Randsag dit unge Bryst,
Prøv dig med agtsom Siæl!
Nu snart vil Solen paa sin Middags Trone stige
Og hele Folket sig for den i Støvet bøie!
See Timen nærmer sig,
Da du indvies skal
Til evig Solens Brud at være.
Med uforsønligt Sværd
Alt Hævnen væbnet staaer,

Den mindste Svaghed er en Brøde!
 O! vigtigt er dit Kald!
 Gud skuer i din Siæl,
 Betænk! hans Straalers Magt
 Den mindste Feil opdager;
 Selv Lastens Daad, til eensomt Mulm betroet,
 Er ikke skult for ham;
 Thi hvor han seer, er Dag!

Han, hvis klare Straale gyder
 Over Jorden Dagens Lyst,
 Han, som Mørket giennembryder,
 Kiender Tanken i dit Bryst.
 Keen og hellig er hans Ære;
 Svage bæve for hans Bud;
 Keen og hellig den maae være,
 Som skal worde Himlens Brud.

Cora.

Af Zulma!

Zulma.

Hvad? Du Sukke vover!

Er Sukke da det Raad,
 Som dig et prøvet Hierte gier?

Cora.

Hvor kan du plage faa
 Mit unge svage Hierte!

Zulma.

See uundgaaelig
 Den steile Wei for dig:

Og vee! vee! mig,
 Hvis jeg dig den ei viiste;
 Men vee og dig,
 Om du fra den at vige vover.

Cora.

Ik! omme Moder!
 Gamle sølvgraae Fader!
 Skal jeg da evig fra Jer skilles?

Zulma.

Aldsyd!
 Thi begge have dig
 Til mig betroet.
 Din Skiebne, Cora!
 Blev bestemt ved deres Valg;
 Din himmelsendte Stamme
 Og den Adel værdig
 Det Forsæt var,
 Dit Liv, din Siæl
 Til Solens Helligdom for evig at indvie!

Cora.

O tunge Pligt!
 Hvor kan jeg den opfylde!
 Du, o Guddom!
 Som jeg mit unge Hierte vier,
 Er ei dets Kølsker
 O Gud! dit eget Værk?

Zulma.

Forbavne!
 Løer du vove
 Selv Himlen at anfælte?

A 3

Cora

Cora.

Bredes Himlen ved min Klage?

Nægter Himlen mig at klage,
 Gud! kan Cora, ung og svag,
 Uden Bøven see tilbage
 Til sig selv paa denne Dag.
 O! jeg seer, jeg seer den Fare,
 Om jeg veeg fra Plichtens Bei;
 Men mit Hierte selv bevare,
 Al! det kan, det kan jeg ei!

Zulma.

Ved rene strænge Dyder
 Kan du bevare det!

Cora.

Formasteligt
 Er ei den Svages Hierte!
 (for sig selv.)
 Jeg aldrig see ham meer!

Zulma.

Hvem?

Cora.

Tilgiv — hun græder

Zulma.

Ei mere see? Hvem? —

Dog, din Taushed, dine Taarer,
 Forraade, hvad du mig fortier.
 Klag mig din Rød, udss dit Hierte,
 Siig, Cora! Elsker du?

Cora

Cora.

Hvad, grumme! siger du?

Ja! at jeg kan dig det ei dølge,
 Skal Hevn og Brede mig forfølge,
 See mine tunge hede Taarer,
 Ak, Zulma! de forraade mig.
 Hvor mildt hans Dø! hvor det brændte!
 Jeg saae ham, glad min Siel ham kiendte,
 Og evig bandt han den til sig!

Zulma.

Hvo er den Frække,
 Som til en Afgrund lokker dig?

Cora.

Den Fremmede, hvis Dyders Glæds
 Om Kongens Trone har
 Hver til Beundring vakt;
 Hans første Blik —
 Traf mig ved sidste Offer;
 Et skælsfuldt Blik,
 Som aldrig før jeg kiendte:
 Ak! aldrig mere faaer at see!
 Det svæber for min Siel;
 Jeg det ei glemme kan!

Zulma.

Alt nok,
 Din Skiebnes Lov kan ingen Magt gienkalde.
 Jeg gyser
 For længer dig at høre!

Tænk! om en søde Tid
 Til Lysets Gud dig binder
 En streng og hellig Sed!
 Betænk hans Lov, hans Bælde!
 Hvert Ord er Hævn og Død.
 Skielv for hans strenge Brede!
 Om du den mindste Meeneed vover,
 Forfærdes.
 Da blir du levende begravet!
 Din lange Marters Maal er Død!
 Din Grav en Skiendsel!
 Det Hævnens Sværd, som ramte dig,
 Udrydder al din Slægt:
 Og dine Frænder maae
 Din skumle søle Grav
 Med deres Aske dække!
 Tænk, Cora! denne Død,
 Tænk Himlens Velbehag,
 Bestem saa selv din Lod.
 Ved Meeneed eller Trofskab —
 Dog! see Palmers Skygger soinde
 Mod deres Rodder alt;
 Den sidste Stund er nær,
 En stor og vigtig Time!
 Kom, og modtag det Slår,
 Som dig bdække skal,
 Naar dig min Haand
 Til Solens Altar leder.
 Men, Lysets Gud
 Selv styrke dine Fied
 Med Mod og Himmelglæde!

Kom følg mig,

Cora.

Al, tilgiv!

Zulma.

Din Skiæbne kalder dig!

Cora.

Al hør! Al, Zulma, bliv.

Zulma.

Du blive tør tilbage?

Cora.

O Himmel hør min Klage!

Zulma.

Bort, alt Hævnen væbner sig.

Cora.

Den svage Trøst kan du betage?

Zulma.

Følg mig, zittre, Kom, Gud kalder dig!

Cora.

Al Zulma! Skal jeg tvunget bære
En Skyld, og evig bære den?

Zulma.

Følg! eller du skal evig være
Fra Himlens Afsyn kastet hen!

(Hun bortfører Cora.)

Anden Scene.

(Theatret forestiller Tempels Forgaard; det sinderste er adskilt
ved et Forhæng.)

Ataliba og Alonzo.

Ataliba.

Alonzo! dig os Himlens Godhed sendte
Fra dine Fædres Land til dette Riges Frelse;
Du føler i dit Bryst, at du vor Broder er,
Men dine Landsmænd grumt
Forvandle til en Ør et frit uskyldigt Land
Med Vold og Mord og Brand.
Følg du med mig i Dag;
Du skal et vidne være,
Med hvilket Offer
Vi Algodheds Fader dyrke!
I Dag er Landets Fest,
Det er i Dag, vor Gud
Fra Midten af sit Rige
Skal os bestraale,
Og hos det fromme Folk
Den Troe med Tillid styrke,
At en almægtig Haand beskytter Perns Hæd.
Den store Solens Fest
Erkiendtlighed har ordnet,
Saa snart ei Støtterne meer Skygge give.

Jeg

Jeg knæler for vor Gud,
 Og offerer ham min Gave,
 Og beder for mit Land og Folk.
 Ven! du, som næst den Gud,
 Der gav mig Liv og Rige,
 Opmuntre mig til Mod og Haab!
 Kom, at jeg ham i dig
 Det Raad, den Hielp kan vise,
 Som jeg mig af hans Haand udbeder!

Fra os skal vige Nød og Fare,
 Det haaber jeg af Almagt Haand;
 Men selv i Fare
 Skal os forsvare
 Din tappre Arm, din vise Aand!

Alonzo.

O Konge! gid jeg maae
 Dit Haab til mig opfylde!
 Gid snart den Dag for mig oprinde,
 Da jeg ved Manddoms Dvad
 Min Iver kunde vise!
 Ja, Inea! denne Fod,
 Som læt nu følger dig
 Til Festens Fryd,
 Skal følge dig i Kamp,
 Igjennem Blod og Farer,
 Til Hevn
 Imod et Folk, som Broderpligter haaner.
 De Baand, som Landsforvantskab knytte,
 Jeg skamfuld fra mit Hierte river;
 Dem Grumhed skændet har —

Men

Men Konge! er det sandt?
 Det, som enhver beklager,
 En ung eiskværdig Pige,
 Og af din egen Stamme:
 En Møe, hvis milde Dyrer
 Hvert Hiertes Bifald vandt,
 Indvies skal til Templets Tieneste i Dag?
 Hvor passer det
 Med Perus ypperlige Love?
 Fra Slægt og Bønnens Freds i Ungdoms Vaar at rive
 Den yndefulde Møe, den ædle gode Pige?
 Og skulde den, jeg saae —
 Dog nei! — jeg feiler vel!

Altaliba.

Min Ven! vi hædre gamle Sæder;
 Det Sandhed er, man dig har sagt.
 Hun stammer ned fra Solens Søner;
 Byrd og Fortieneste bestemte hendes Valg
 Til reen og hellig Brud for Lysets Fader.
 Dog, kom, thi det er Tid,
 At vi til Altret ile.

Tredie Scene.

(Theatret forestiller det indre af Solens Tempel. Solens ypperste Præst staar for Alteret, omgivet af Præster og Præstinder. Kongen bestiger Tronen. Alonzo staar ved Siden af ham. Hoffolk omgive Tronen.)

Altaliba. Alonzo. Ypperste Præst.

Chore (af Præster og Præstinder).

Chor.

Straalende Almagt! hvo kiender din Velde?
Ewige Klarhed, alseende Magt;
Jubler ophoie din Godhed, din Vælde,
Stor er vor Gud, og Naade hans Bagt!

Ypperste Præst.

Hvad vare vi
Foruden dine Godheds Straaler?
Ved dig er Livet og dets Fryd.
Din milde Faderhaand
Om Vaarens Linding fletter
En Blomsterkrands
Til Fryd og haabfuld Frugt.
Du modner Høstens runde Gaver;
Du Kildens Væld i Fjeldet danner,
At rinde klar og lædse Tørstens Brand.
Naturen dine Love lyder;
Et Bink fra dig dens Grundvold ryfter.
Du flyer — og alt er Nat;
Du nærmes — alt er Dag.
Du sammenkalder Skyer,
Og byder dem at gyde ned
En sagte, mild og frugtbar Regn
I Jordens Skjød.

Du

Du vinker, Skyer svinde,
 Og Himlens Hvalving klarner:
 Vi see din Herlighed,
 Og glædes ved din Kraft!

C h o r

Straalende Almagt! hvo kiender ic.

Ypperste Præst.

O! Mankos Fader!
 O! vore Fyrfesters Fader!
 Du, som med vældig Arm beskytter Perus Hæld!
 Naar fra din Herlighed du os i Dag beskuer,
 Hvad er min svage Lov mod dine Straaler!
 Du har det tykke Mulum bortjaget,
 Der omgav vore Fædres Siele;
 Thi dine vise Bud
 Er Lys og Salighed!
 Du har blandt os
 Det Gendragts Forbund sluttet,
 Som Broderkierlighed
 Blandt dine Børn befæster.
 Det Pagtens Billede,
 Som binder os til Fryd,
 De vise dig de Baand,
 Os evig til dig bandt.

(Præster og Præstinder danser en Dallet.)

(Til Kongen)

Du Afkom af den Gud,
 Som os med Hæld velsigner,
 Han til vort Vel
 Dig Mankos Krone gav:

Stiig

Stilg fra din Trone ned,
 Du Landets elskte Fader!
 Og offre saa
 Til dine Fædres Gud.

(Kongen stiger ned fra sin Trone, og offerer under
 følgende Væn:)

Ataliba.

O du, som evig Lys
 Med dine Straaler sender,
 Min Fader! hele Verdens Gud!
 Hvad har jeg vel til dig i mine Skatte?
 Er ei alt, hvad jeg har, en Gave fra din Haand?
 Forrøger Støvets Lov din Klarhed,
 Dit Væsen uden Maal,
 Som ei af Mørket veed?
 Nei, Lysets Gud?
 Modtag, du som et Pant, mit Offer,
 Det Offer, som jeg her for Verdens Afsyn giver
 Paa en erkiendtlig ydmyg Siel:
 Lad det mit Vidne være,
 At jeg anseer min Bælde,
 Min Krones hele Pragt,
 Mod dig som Dunst og Støv.
 Jeg beder af din Haand,
 Du Godheds runde Giver!
 Ei blot for mig om Hæld,
 Men for mit Folk og Land.

Chor.

Hør Almagt, hør de Suk, som stige
 Til dig fra Krogen og hans Land.

Beslign

Beslign hans Daad! bestyrk hans Rige!
 Som Folkets Fader raade han!

Ypperste Præst.

Hæd, Konge! dig og Folk!
 Gud seer den fromme Iver,
 Hvormed I dyrke ham, som dette Riges Værn;
 Den Gud, hvis Straalers Magt
 Udspredter Fæder,
 Hvis Lyn nedknuser Fienders Mod! —
 Endnu en Bøn til Himlen sender!
 Et vigtigt Værk i Dag fuldendes!
 Af Zulma ledet frem
 Snart Cora snæle skal for Altret ned,
 Og Lysets Gud indvie
 Sit hele Liv!
 Og med sin Eed bekræfte
 Den Pagt, som er Præstinders Lov;
 Og helliget den Gud, til hvem for eders Dine
 Hun bindes ved et helligt Baand,
 For Verden er hun tabt.
 Et vigtigt Dieblif
 Hvert jordist Samfundsbaand
 For evig sønderriver!
 For svag, for svag er Støvet's Siel
 Til dette store Værk ved egen Magt at vove!

Du, Lysets Kilde! lad din Straale
 Selv danne Coras svage Bryst,
 At hun din Herlighed kan taale
 Og skue dig med salig Lyst.

Chor.

Chor.

Du, Lysets Kilde ic.

(Under Choret fremleder Zulma Cora bedækket med et Sler.

Hun knæler for Alteret; Zulma og en anden Præst inde staar ved Siden af hende.)

Fjerde Scene.

Zulma. Cora. De Forrige.

Ypperste Præst.

Du snart skal Himlens Konge skue,

Som Uskyld eene skue tør.

Betænk hans Vælde! — fol din Svaghed!

Dit Ansvar! O! din Pligt er stor:

Du kiender den! —

Saa sværg!

Men zittre!

Thi Gud sit Lyn til Hevn skal gribe;

Om du dit dyre Løfte brød!

Saa sværg!

Men han, hvis Klarhed overstraaler

Den Jord, han med sit Væsen fylder,

Seer dig, og zittre,

Hører dig!

Cora (med bævende Stemme).

Ved dette Altar,

Af! hvor Skræk mig giennembæver,

Min Gud! for dig,

Som jeg mig evig skal hengive!

Jeg sværger

Til min Død at lyde dine Love!

B

Dg,

(med fakkere Stemme)

Og, om jeg nogentid,
O Guddom! brød min Fed,
Din Hævn da væbne sig,
Og evig straffe mig!

Ypperste Præst.

Tænk stadig paa din Fed!
Lad den dig hellig være! —
Hvor ærefuldt! hvor stor det Mod,
Hvormed du dig fra Verden rev!
Dets Løn er reen og himmelsk Fryd.
Hæv dine Dine op,
Og see din Gud og Brudgom!

(Cora staaer op; man borttager hendes Slæer: hun faaer
Øie paa Alonzo, og falder i Usmagt i Præstindernes
Arme.)

Cora.

O Himmels! det er ham!

Alonzo (bestyrtet).

Det hende er!

Cora.

Jeg døer.

Ataliba.

Hvad Uheld vogner her?

Ypperste Præst.

Hvo kan den Skræk forklare?

Zulma (angest).

Gud! om hun skulde aabenbare!

Alonzo.

Alonzo (yderlig bestyret).

Hun dør! o Himmel! Cora dør!

E h o r.

O rædsfulde Bud
Fra en fortørnet Gud!

(Alonzo og Cora indtræder.)
Ataliba.

Bring hende snart
Fra Solens Altar bort,
Og bærer Omhue for
At frelse hendes Liv.

Alonzo.

Jeg gaaer; jeg følge maae med hende.
Før til den øde Grav,
End her foruden hende!

(Cora fores bort af Præstinder, Alonzo følger med.)

Femte Scene.

Ataliba. Ypperste Præst. Hofmænd.
Præster.

Ypperste Præst.

O Sorgefest!
Dig Graad fyldender.

Ataliba, Ypperste Præst
Guddoms Magt som alt formaar,
See vi dig i Støvet ære!

Denne dag ei Forbud være
Paa den Straf, os forestaaer.

Chor.

Guddoms Magt, som alt formaaer.
See vi dig ic.

(De gaae alle nedslagne ud af Templet.)

Ende paa den første Akt.

Anden

A n d e n A k t.

Første Scene.

(Theatret forestiller Egnen ved Præstindernes Boelig; den er omgivet af høie Træer. Endeel af denne Bygning sees i Baggrunden af Theatret; bag ved den et høit Bierg, Det er Skumling.)

Alonzo (eene).

Du lever, Cora! vel mig Arme!
Dog al! du lever ei for mig.
En Gud din Brudgom, i hans Arme,
Hvad er en Jord og jeg for dig?
Dog meer en Solen selv jeg brændte,
Da jeg dig først ved Dffret fandt,
Dit Blik — hvad Fryd! min Siæl antændte.
End brænder den, skændt Haabet svandt.
Du lever, Cora! vel mig Arme!
Men al! du lever ei for mig.
Al, kunde disse Taarer sige
Hvad Løben aldrig sagde dig!
O denne Klage, elskte Pige!
Men al! du kan ei høre mig.
Du lever, Cora! vel mig Arme!
Dog al! du lever ei for mig.

Alonzo.

I hine Mures Skid
 Man grusomt vogter hende,
 Jeg klager uden Trøst i denne Eensomhed;
 Men alt er taust, og mørk, som Gravens øde Nat.
 Kun mine tunge Sukke lyde!
 Maaskee selv Coras Bryst
 Narvaagen Ansigt quæler,
 Maaskee et Suk for mig.
 Men kan ei denne Haand
 Strax hendes Klæder sønderribe?
 Kan en tyrannisk Lov;
 Kan den, bør den mig holde?
 Hvi tøver jeg
 At giennembyrde disse Mure?
 Dog! hvilken dristig Daad!
 Paa hvilken Lastens Wei!
 Fortviv'elsen forleder mig?
 En usel Trøst:
 Og andres Hierter at betynge
 Med Rædsel, Marter, Qual! —
 Jeg eene lide vil. —
 Jeg skulde Uskylds Fristad skænde
 Alonzo, fremmed her!
 Som Mand, som Helt berømt,
 Med Uerkiendlighed
 Forhaane Venskabs Pligt
 Og Konge, Hof og Folk i deres Haab bedrage.

(Under denne Monolog er det bleven mørkere; siældne
 svage Lyn have givet et kommande Uveir tilkiende.
 Nu brænder Uveiret frem, man hører et underjort
 dist Don, og Bierget udfaster Ild.)

Hvad

Hvad rædselsfulde Don!
 Hvor Ratten voxer til!
 Rundt om mig brage vilde Flammer!
 Og Jordens faste Grundvold bæver!
 Hvorhen? hvor skal jeg flye!
 Forfærdelige Syn!

(Jordkiold og Uveir vedvare. Endeel af Præstindernes
 Bolig styrter ind.)

C h o r

(af Præstinder inde i Boligen.)

Himmelens Konge! fortørnede Fader!
 Her, Forbarmer! vor bange Skrig!

Alonzo.

Hvor bange Raab!
 Natur! saa styrter da
 Paa Uskylds Bolig ned
 Din rædselsfulde Torden!

C h o r

(inde i Boligen.)

Himmelens Konge! fortørnede Fader!
 Her Forbarmer! vor bange Skrig!
 Biergene bæve, sig Torden oplader
 Bee, den os truer at skiule i sig.

Alonzo.

Skæk giennembæver mine Lemmer!
 Fortørnet Torden sner for mit Fied!
 Dog intet Faren er, som truer her mit Liv,
 Mod Hines Tilstand, der om Hielp forgieves raabe!

Alf Cora blander vist sit bange Raab med dem:
 O kunde jeg min Haand dig række.
 O! kunde jeg dig frie!

(Et nyt og hæstigt Stød af Jordstælv. Uveiret vorer.)

A n d e n S c e n e.

Alonzo. Præstinderne.

(Præstinderne flygte fra deres Bolig i en Pantomime, som udtænker Skræk og Forvirring. Alonzo gaaer urolig omkring og søger Cora blandt dem.)

C h o r

(ude paa Skuepladsen).

Himmelens Konge! &c.

Alonzo.

Forgiæves Diet søger hende!

(til Præstinderne)

Er Cora død! hvor er hun? hvor?

C h o r

(af Præstinder).

Hun er ei blandt os; vor Flugt er vort Haab,
 Tordener buldre og Vuerne brage,
 Flye! o vov ikke at blive tilbage,
 Hør' du, fra Svælget, de hylende Raab!

(De flye fængtsomme bort.)

Alonzo (eene).

De flye!

Jeg eene staar imellem Død og Farer!

Den Død, den Undergang, som Jord og Himmel
 truer

Er

Er ei saa rødselsfuld, som denn bange Tivl:
 Af Coras Stiæbne veed jeg ei!
 Afgrundens aabne Svælg har alt opsluget hende.
 Der lever hun maaskee, og hendes bange Hierte
 Slaar mod Ruinerne, der tynge hendes Bryst! —
 Maaskee hun alt er død! —
 Dog mellem Rød og Farer,
 Alonzo! dvæler du!
 O! jeg maae hende frelse,
 Hvis ei, da dse ved hendes Bryst!

(Cora sees langt borte blandt Steenhobene.)

Hvad Skygge svæver hist
 Blandt styrtede Ruiner?
 Hvor svagt hver Fied, og hvor afmægtigt!
 Den nærmes! — Er det et Syn?
 Hvad Lighed! — har min Sorg ei reent forblindet
 mig

Det Cora er, som bange Frelse søger!
 Saa bleg, forandret, mat.
 Er det ei hendes Aand?

(Efter en kort Tanshed med Henrykkelse)

Er Cora? — er det dig? —

Fjerde Scene.

Cora. Alonzo.

Cora (forfækket).

Hvem nævner mig — hvem her?

Alonzo (for sig selv).

Hun lever, hun er min!

(gaar hende imøde)

O flye ei for den Ven,
Som vil din hele Kummer ende!
Hvad Fryd for mig!

Cora (forvirret).

Hvor er jeg?

Alonzo.

Hos den Mand, som dig i Templet saae.
Hvis Hierte dig tilbeder;
Som fra den Stund, du Eden svor,
I Qual forsmægter!
Hvor angest søgte jeg! hvor skiald jeg for din Død!
Hvor glad, nu jeg dig finder!
Kom, lad min Haand dig føre
Fra disse Skrækkens Opholdsteder,
Fra fæle Spor af den forstyrrede Natur.

Cora.

Men mine Systre, som jeg nys omkring mig havde.

Alonzo.

De flygtede.

Cora.

Og mig allene glemte Himlen?

Alonzo.

Den sendte mig til dig!

Cora

(vognende som af en Slags Bedøvelse.)

Dig, som mit Hierte kiender,
En naadig Himmel sender;
Mit Haab, min Frelse bliv!

Din

Din Haand mig skal ledsage,
Før du mig frelst tilbage
Fra Grav og Nat til Liv.
Mig skal ei Frygt betage,
Lad Storm og Torden brage.
Kom, da din Haand mig giv!

Alonzo (heyrøst).

Hvad siger du?
Før jeg at haabe vove,
Det er ei Drem?
O du min Siæl ophæver
Fra Lungsinde's mørke Nat til Haabets lyse Dag.

Cora.

O bange Dieblif! o du har røbet mig!

Alonzo.

Hvad Fryd! ved mig du frelst skal være.

Cora.

Vi ene her i Storm og Nat.

Alonzo.

Jeg Haab og Mod dit Hierte lære.

Cora.

Al! Haab og Mod har mig forladt;

Alonzo.

Flue! Mod og Dval dit Fied forfølge:

Cora.

Cora.

Flye? tænkt min Fed, hvor kan jeg følge?

Alonzo.

Du frygter dig!

Cora.

O tunge Val!

Alonzo.

Du flyer for mig?

Cora.

O bittre Qual!

Alonzo.

Kom, overlad mig ei min Smerte!

Cora.

Uf! Straf og Meeneed skrække mig.

Begge.

O quæl ei, quæl ei dette Hierte,
Som ei kan aande uden dig!

(Cora segner i Alonzos Arme, der vil føre hende bort.
Zulma kommer uden at sees af dem.)

Femte Scene.

Zulma. Alonzo. Cora.

Zulma

(for sig selv bestyrtet).

Bedrager mig mit Syn?

O Gud! skal jeg opleve

At see dit Navn vanæret ved en Meeneed?
Troløse! holdt! holdt op!
Du en Misgierning vover,
En Skam, for Gud og for den fjerne Fremtid!

Cora (forfærdet).

O Himmel!

Alonzo.

Hvad! hvo vover sig?

Zulma.

O! du har brudt den Eed,
Du svor til Lysets Fader!

Cora.

At Zulma! at jeg er forloren!

Zulma.

Kom, med dit Blod den Gud at forson,
Som med Afstkye din Meeneed har seet.
Du er dømt ved den Eviges Trone.
Straf og Grav er din Brøde beredt.

Alonzo.

Skam og Grav lad os enige dele.

Zulma.

Frække! din Straf ikke længe vil dvæle.

Alonzo.

Frygt for mit Sværd, har ei Taare dig rørt.

Zulma.

Zulma.

Frygt for vor Gud, du hans Brud har forført.
 For skal hun, styrtet blandt revnede Klipper,
 Dybt i en Afgrund opgive sin Aand,
 For af Zulmas Hænder hun slipper
 Ved din dierve fortviede Haand.

S i e t t e S c e n e.

Alonzo.

Alonzo (cene).

Uhyre du!

Bliv du et Maal for Hævnens Torden.

En stændig Blodtørst du tilskrive Himlen tør?

Og egen Grumhed du med Lovens Skin vil skjule.

Tænk, hvilket Offer fordrer du,

Hvad Blod! —

Og hvormed har vel Cora sig forsyndet?

Og jeg — hvad har jeg gjort?

Jeg hende bød min Haand,

At frelse hende fra en Afgrund,

Og denne samme Haand fordobler hendes Nød!

Jeg hende hialp, og volder hendes Død,

Al! uden Medynk mod min Smerte,

Bortrev hun Cora fra mit Hierte.

O Qual! hvad Ord forklarer dig.

Min Cora dør, hun elsker mig!

Nei, Hevn og Had min Siæl antænde.

Kom, Raserie, kom, staae mig bie!

Jeg

Jeg vil, ha! jeg vil dee med hende,
Trods Farer giennem Slagnes Blod.
Min Død jeg rase vil imod.

(Alonzo vil følge efter Cora, men bliver en gammel Mand
vaer i Baggrunden af Theatret.)

Syvende Scene.

Alonzo. Palmora.

Palmora (for sig selv).

O Datter!

Hvor dit Fald mit Hierte sonderknuser!

Jeg søger dig, jeg stielver for at see!

Alonzo (opmærksom).

Hvem mon det er?

Palmora (som for).

O tunge Fadernavn!

O Cora! hvilken Qual

For mig i Livets Aften!

At bryde saa din Sed,

Og vorde Straffens Kov!

Alonzo (bestyrret).

Hvad! Coras Fader!

Palmora.

Og han, som dig forferte,

Banærer saa din Slægt.

Den skændige Barbar

Alonzo

Alonzo. *Ind.*
 Han staar for dine Dine her!

Palmora.

Ufalige!

Com os vor Undergang bereder!

Og du tør vise dig for mig?

Var du en Helt,

En Mand af Tro og Love?

Vær glad,

Min Datter ei dit Offer eene blir.

Jeg, hendes Moder, Slægt,

Os alle har du styrtet.

Den strænge Guds Retfærdighed

I Morgen vil vor Blod for Coras Meeneed kræve.

Alonzo.

O tie! mit Hierte fælder selv min Dom!

Palmora.

Vort Stov blir Vindens Rov:

Til Skam og Affkye nævnes

Vort Navn

Alonzo

(falder ham ind).

Nei, Fader! nei!

Mit Blod jert Liv skal købe,

Det skal forsoner en fortørnet Gud!

Jeg føler, jeg er skyldig;

Men, Fader! hør mig først,

Du skal undskyld mig.

Jeg Cora fandt paa Gravens Bredde;

End

End sielsø mine Been
 Ved Tanken om den Fare;
 Jeg fløi til hendes Hielp.
 Der giordes ei et Skridt til Flugt;
 Flugt, som nødvendig var
 For hendes Liv at frelse.
 Den grumme Zulma . . .
 Dog, hvad nytte mine Klager.

(Han falder ned for Palmora.)

See her mit Bryst, see her mit Sværd
 Udsør din Hevn, den Hevn, som jeg er værd!

Palmora.

Skal jeg mig hevne!
 Dit Blod, hvad Trøst kan det mig give?
 Fra Døden intet kan os frie.
 Jeg skulde lægge Synd til Synder?
 Jeg skulde døe strafværdig?
 Jeg, som uskyldig er,
 Nei! har du Straf fortient,
 Saa vent du den fra Himlen!

Alonzo.

O fiendne store Mand! hvor ædelt tænker du!
 Din Dyd en Trone skulde pryde.
 Og dine Dyders Len
 Er denne grumme Dom,
 Som skal udrydde dig og al din Slægt?
 Nei! I skal ikke døe!
 Jeg tør Jer det tilsværge.
 Jeg selv til Kongen gaaer,
 Vil alting aabenbare.

E

Jeg

Jeg døer med Jer:

Kan ei min Bøn, min Arm Jer frelse —

Dog — til Jer Sikkerhed — I først maae flygte
bort.

Palmora.

Hvor er et sikkert Tilflugtssted

For Lovens strænge Magt,

For Meeneeds Qual og Anger!

Jeg skulde skiule mig for Straffen,

Som Loven fastsat har,

Den jeg besvor og veed?

Mig binde Lænker ei saa fast,

Som Troe og Love,

Og jeg kan døe for dem;

Men du er fremmed her,

Dig binder ingen Lov,

Ei Eed og gamle Skikke:

Flye du! thi viid,

Dit Liv i Fare staaer;

Vist det opbragte Folf

Vil det som Offer fordre.

Far vel.

Alonzo.

Jeg flye? og hvem forsvarer jer?

Palmora.

Du ei.

Thi for den Ret, hvor man os vil fremføre,

Ustraffet ingen Fremmed kom.

Alonzo.

Alonzo.

Saa drøb mig!

Jeg min Død af dine Hænder tigger.

Palmora.

Farvel! jeg villig Døden taaler,

Et skyldfrit Liv skal trøste mig!

Et Glimt af Haab min Siel bestraaler.

Bag Graven er jeg lykkelig.

Jeg for din Skyld vel Døden taaler;

Dog, det tilgiver Hjertet dig.

(Han gaaer).

Dttende Scene.

Alonzo (cene,

(Søger at holde Palmora tilbage).

O bliv! o see min Qual,

Min angerfulde Taare!

Ha! fiendne Dyd! og jeg skal styrte dig!

Dog, af! du hører ei! jeg dig skal ikke følge,

Skal ikke frelse dig!

O! hvilken Qual nedknuser mig!

Han gaaer til Straf: han skyldfrie døer;

Mit Sværd hans Blod hans Hævn skal kræve,

Mig bane Bei. den Dommer bæve,

Som, Cora, dig fordømme tør!

(Gaaer bort).

Tiende Scene.

(Præstinderne, som angædede for Jordskielvet, forsamle sig under en kort Pantomimes Ballet, for at vende tilbage til Templet.)

C h o r

(af Præstinderne).

Skjer vige, Stormen hviler,
 Alle Plager svinde hen;
 Himlen klarner, Solen smiler!
 Fred og Havblis kom igjen!

Ende paa den anden Aft.

Tredie Akt.

Første Scene.

(Skuepladsen forestiller en stor Forgaard ved Kongens Slot med en Trone).

Altaliba (kommer og bestiger Tronen, geleidet af Hoffolk).

Zulma. Præster og Præstinder. Solens

Ypperste Præst. Folket (samler sig

fra alle Kanter under en alvorlig Musik).

Ypperste Præst.

For Himlens Afsyn, her,

O Inka! for den Trone,

Paa hvilken Lysets Gud for andre satte dig,

At være Dydens Værn, og Lastens Daad at straffe,

Og for det hele Folk, som her forsamlet er,

Og denne Sorgfest med Druk og Gysen seer,

Endog som Dommer dig sin Kierlighed bevidner,

Jeg en Misgierning maae,

O tunge, tunge Pligt!

En Synd mod Lysets Gud med Bæven aabenbare:

Den rædselsfulde Rat,

Som nylig skulde Jorden,

Og efterlod sig Spor af dampende Ruiner;

Den Rat, som truede med Undergang og Død,

End mere græffelig ved en Misgierning blev.

Ak! en Præstinde
 Har til Skændsel brudt sit Løfte!
 Hun i en fremmet Arm
 Forglemte Pligt og Eed;
 Den frænktes Guddoms Lov,
 Som hendes Synd vanærer,
 Forlanger: Hun skal døe med hendes hele Slægt.

C h o r af Folket.

O! hvilken Daad! o Skam for vore Dage!
 Den straffes maae, retfærdig er den Klage.
 Hun døe! Hun døe! saa lyder Lovens Bud!
 At Himlens Hævn os ei skal slette ud.

Ataliba.

O Guddom!
 Hvilken Pligt for mine svage Kræfter!
 Den Kongevælde, du mig gav,
 For mild Lyksalighed rundt om mig at udbrede,
 Skal byde Sorg og Død for Laster at forsoner,
 Som med et evigt Van .
 Mit Rige kunde tynge!
 Er da min høie Stand
 Blot Magt, til Himlens Hævn
 Paa Jorden at fuldbyrde?
 Dog, Gud! her taler du!
 Her Støvet tie bør!
 Her kan, her bør jeg selv mit eget Blod ei skaane.
 Du vil, jeg Meeneed strængt skal domme,
 Og hellig er mig, Gud! din Lov.

(til den nyperste Præst)

Du Himlens Tiener, gaae,

Og fremstil for min Trone
 Den Skyldige med hendes hele Slægt;
 Hun, som ved Meeneed har
 Oprøret Himlens Hevn:
 Ved hendes Død skal den forsones.

(Den øverste Præst giver Tegn til Zulma at
 fremføre Cora.)

Ataliba.

Hyrden liig mit Folk, at lede
 Vælden Gud betroede mig!
 Lad mig fremme Hæld og Glæde,
 Naadens Gud! og ligne dig!
 Skal jeg tvunget Dødsdom sige,
 O! lad aldrig fra mit Bryst
 Medynks milde Stemme vige,
 Villig lyde jeg dens Røst.
 Lad min Wandel Folket lære
 Dine Faderbud at ære,
 Og adlyde dem med Ænst!

(Cora med hendes hele Slægt, alle i Tænker, ledes
 frem under en sørgelig Musik.)

Anden Scene.

De Forrige. Cora (med sin hele Slægt i Tænker).

Zulma.

O Kyrste! sigt et Maal for en retfærdig Brede
 Dit fromme Nie for ei saae:
 Jeg bringer Cora for din Dom;
 Sit Løfte har hun troløs brudt.

Alt! evig for min Siel vil denne Meeneed svæve!
 Optændt af skændig Kierlighed
 Jeg hende Flugten saae bort med Alonzo tage.

Alcaliba (bestyret).

Alonzo!

Zulma.

Ja med ham.

Hans lastefulde Siel
 Har under Skin af Dyd forraadet hende:
 Jeg hende fandt i denne Hyklers Arme.
 O Qual! o Skændsel!
 Jeg, som til hendes Lofte
 Har hende selv beredet,
 Jeg hende med sin Slægt
 I Dag til Straf og Død
 For en Misgierning maae berede,
 Som over Folk og Land nedfalder Himlens Hevn.

Alcaliba.

Hvor kunde jeg det vente!
 Alonzo! han, min Ven,
 Alonzo lastefuld!

(til Cora)

Og du, som med en skændig Brøde
 Meer Skræk har vakt end alle Lasters Straffe,
 Bekiend! anslager ei dit eget Hierte dig?

Cora.

O Solens Søn!
 Hvor kan jeg vel min Brøde nægte!
 Jeg veed min Lod;

Min

Min Straf jeg ikke undgaae kan —

Jeg bæved' for min Død.

Omspændt af Skræk og Fare

Jeg gav mig i den Haand,

Som man til Hielp mig rakte;

Mit svage bange Bryst

For brat bestemte sig:

Det var min hele Skyld.

Jeg veed, at Lovens Strængighed

Din Medsynk, Konge! nægter mig;

Men, om du kan,

Frels en uskyldig Slægt,

Som styrtes ved mit Fald

I samme Afgrund ned.

See deres Graad, de tunge Tænker!

Forbarme dig! seel deres Nød!

O see den Qual, mit Hierte krænker;

Jeg styrter dem i Straf og Død.

Den Straf, hvorfor mit Hierte bæver,

En stræng forterøned Guddom kræver,

I Gravens Svælg jeg styrtes ned;

Men lad ei skyldfrie lide med!

Valmora.

Nei! lad mig eene døe,

Mig eene Hevnen ramme!

Hun var ei troløs: hun var svag.

Ik! en Forræder det er jeg,

Jeg, som, af Andagts Iver blændet,

Til Altret hende har imod sin Villie ført.

Urørt af hendes Graad, af hendes bange Sukke,

Dø, skönt hun bønlig bad,
 Min Siel var haard som Klippen.
 Fra hendes Moders Barm, den Armes sidste Tilflugt,
 Forhærdet hende jeg bortrev.
 Min Skylden er,
 Jeg hende tvang til Brøde.
 Fald, Hævn og Straf, fald paa min gamle Iffe!
 Min arme Datter! —

(han falder til hendes Bryst og græder.)

Chor af Folket.

Tunge Skiæbne! søle Dag!
 Cora midt i Ungdoms Baar
 Sølvgraae Fader, Moder, Frænder
 Deres Liv i Marter ender
 Og med Skam til Døden gaar.
 Fierne Fremtid, o beklag
 Denne Skiæbne, denne Dag!

Zulma.

Nu, hun har selv bekiendt,
 O Konge! Loven fælder
 En Dom, mod den din Medynk er en Brøde.

Altaliba.

Forgieves raaber da Naturen i mit Bryst,
 At hun er uden Skyld!

(til den øverste Præst)

Du fromme Mand, som Himlens Bud forklarer,
 Dens Lov er hellig for min Siel!
 Min Jdræt for vor Gud
 I Dag mit Vidne være!

Forkynd

Forkynd den Dom, den Straf,
 Som en vanæret Gudsdom fordrer.
 Stiels, Frækhed, ved dens Tordenbud!

Ypperste Præst.

O Perus Folk!
 Jeg seer dig stielve;
 Saa hør den strænge Dom,
 Som Coras Meeneed traf:
 Dybt i en dunkel Grav
 Hun levende nedstyrtes,
 Og paa et antændt Baal
 Fortære vilde Luer
 Den hele Slægt, som deres Rov.
 I Veir og Vind
 Man deres Aske sprede.
 Det Huus forstyrre man, som deres Baaning var,
 At intet Spor af dem paa Jorden findes.
 Saa taler Gud ved mig!
 Se dette er hans Lov!

(En taus Forsærdelse udbreder sig overalt.)

Cora.

Hav Tak! det sidste Ord i Livet
 Vær Trost i eders Qual;
 Af Gravens tunge Mulm omgivet
 Jeg døende jer takke skal!

Palmora.

Mit Barn! o meer end Baalets Lue
 Den Død, dig venter, skrækker mig.
 Hvor glad min Død jeg skulde skue,
 At! kunde den kun frelse dig!

Eliana.

Elina.

O du, som spæd til dette Hierte
Den første Moderglæde gav,

Elina og Pasmora.

Du gaaer fordømt til Grav og Smerte,
Og al vor Pleies Løn er Grav!

Cora.

O Qual! jer Død jeg forarsager;
Men om end Gud mig Frelse bed,
Jeg deelte med jer Nød og Plager!
Jer Straf og Død blev og min Død.

Pasmora og Elina.

Hvad Qual din Død os forarsager,
Men om end Gud os Frelse bed,
Vi deelte med dig Nød og Plager.
Din Straf og Død blev og vor Død.

Tredie Scene.

De Forrige. Alonzo (som ilende trænger sig ind
for Domstolen).

Alonzo.

Holdt, Inca! holdt!

Ataliba (forfækket).

Alonzo! — han iler selv i Faren!
Himmel! skal end et Offer falde!

Zulma.

Zulma.

Ham Hævnen driver hid;
Den følger ham.

Alonzo.

Holdt op, Monark! holdt op; lad ikke
Ustyldigt Blod udgydes her.
O! skaan, skaan Coras Liv!
Men, Konge! bør du straffe,
Da lad du mig dit Offer være.

Cora.

O Himmel!

Altaliba.

Og hvilket Overmod
Dig diærve Fremmede hid for min Domstoel fører,
Og her, til Trods for Vennehuld,
Din egen Undergang bereder!
Snart skynd dig bort,
Og søg at frelse dig;
Din blinde Diærhed rører mig.
En fremmed Lov dig ei skal binde.

Alonzo.

Nei, Konge!

Da jeg giennem Vaaben, Dag, og Folket
Har trængt mig hid til dig,
Saa hør en Fremmeds Bøn.
En dydig Kierlighed min Siel med Mod har væbnet,
Min

Min Kierlighed har ført mig hid;

Jeg eene Skyldig er,

Ei hun, som du fordømmer.

Ved Gud!

Jeg gaaer ei ubønhørt

Bort fra din Trone.

Skaan hende, eller dræb mig med!

Cora.

Af! frels dig, ædle Mand!

Kun jeg fortjener Døden.

Alonzo.

Jeg, som dig ved en Afgrund fandt,

Hvor Uveir, Rædsel, Rød

Betog dig dine Sandser;

Jeg, i hvis Arm du fandt en sikker Tilflugt,

Af den dig Grusomhed og blindet Iver rev,

Jeg skulde see dig og din Slægt

Til Døden føres,

Og eders Skiebne ei med eder dele?

(til Kongen)

Nei! før de dræbes skal,

Udgydes først mit Blod!

Det, Konge! er min Lov,

Derefter du mig dømmes.

Men hør, o Konge! Sandheds Røst:

Hvad er vel Coras Skyld?

Hun lod Naturens Røst;

Den

Den byder os at flye den Fare, som os truer.
 Hun glemte ei sin Eed, men ifkun Lovens Strenghed;
 Og, naar da Loven streed imod Naturens Bud?
 Det byder Kierlighed. Hvad Lov fordommer den?
 Et Løfte? Kunde Gud det byde,
 Som strider mod den Lov, han i vort Hierte skrev?
 Udbreder Hævn og Død og Straf
 Den Guddoms Vre,
 Som evig mild og god til Jorden straaler ned?

Kiender eders Faders Ville,
 Lærer fra hans Lov at skille,
 Overtroe og Tyranie;
 Han til Lys og Hæld veileder.
 Overtroe i Mulin udbreder
 Broderhad og Barbarie.
 Klærlig straaler, Livets Fader,
 Kiærlig danned' han vor Bryst.
 Mon da Gud det Hierte hader,
 Som hensmelter ved hans Lyst.

Chor af Folket.

Hans Røst i vore Hjerter lyder!
 O! naadig, naadig er vor Gud.
 En Lov, som Rædsel os indander,
 Den kan ei være Himlens Bud.

Alonzo.

Nei, Kørge!
 Ved den Gud, du dyrker,

Den

Hans Lov, hans Vilje at forklare!
 Jeg byder: denne Lov for evig hævet være;
 Et frit utvungenet Valg herefter worde Lov,
 For dem, som til vor Gud
 Indvie deres Dage.

Chor af Præster.

Hvad! flig en hellig Lov tør du saa bradt
 ophæve?
 Skialo! Himlen vil af dig sin krænkte Ære
 kræve!

Chor af Folket.

Bort, bort med eders grumme Bud!
 Bort, Hævn vanderer Raadens Gud!

(til Italiba)

Wise Inka leve, leve!
 Du lede, du hæve
 Dit Folk til Sandhed og til Dyd!
 Modtag vor Tak og deel vor Fryd.

Italiba (til Alonso).

Du som med ædelt Mod
 Har Ulfhylds Ret forsvaret,
 Og har mit Folk befriet
 Af Grumheds Slaverie!
 Modtag mit Hiertes Tak — og nyd din Løn!

(til

(til Cora)

Lev, Cora!

(til hendes Familie)

Lever med, Forældre, Slægt og Venner!

(til Baaten)

Forttager deres Lænker!

(til Alonzo og Cora)

Alonzo, Cora! eders Hænder
Forbindes ved et trofast Elskovs Baand.

Alonzo (hejroffe).

Mankos Søn! — af Cora!

Cora

(som af en Bedøvelse).

Hvem kalder mig til Liv igien?

Palmora.

Ak, kan jeg dig Monark — og dig min Ven —
Min Søn! — min Tak! — dig Cora —

Cora

(til sine Forældre).

End lever jeg med jer!

(til Alonzo)

Med dig! —

Cora.

Jeg lever, og seer jer igien
Fra Dødens den dvalende Slummer,
Fra

Fra Gravens vidtaabnede Strube,
 For Lænker mig favner min Ven!
 O! salige Lyst!
 Hvor hæver mit Bryst!
 Tak dig o Guddom! Tak evig dig være!
 Hvor brænder mit Hierte! hvor straalet din
 Ære.

(til Monjo)

Jeg lever for dig!

(til sine Forældre)

Jeg lever med jer!
 Hvad maler mit Hæld! Infsalig jeg er.

C h o r af Folket.

Store Inka leve leve
 Modtag vor Tak og deel vor Fryd!

Ataliba.

Mit Folk! dit Hæld er al min Storhed!
 Men Børn! flyer dette Sted,
 Bortvender eders Dine
 Fra Lænker, Grav, og Luer!
 Gaaer, elskte Folk! bereder jer
 Til ædel, reen, uskyldig Glæde,
 Bifaldet i jer Siel, bifaldet af vor Gud.

(Forsamlingen forlader Pladsen under en glad
 Musik.)

Fjerde Scene.

(Skuepladsen forestiller en behagelig Egn med Træer.)

De Forrige. Folket i Chor og Ballet.

(Hvad den ene Deel synger, udtrykker den anden i Pans-
tomime-Ballet).

C h o r.

Lysets Konge! Jordens Fader!
 Her vor glade Jubellyd;
 Du oplyser, du forlader,
 Dæmper Kummer, kroner Dyd;
 Himlen straalers af din Ære!
 Jorden dig sin Lovsang bære,
 Mindet og velsignet være:
 Usskylds Frelse Dagens Fryd.

Øpperste Præst

(til Cora).

Han, hvis Åsyn Jorden glæder,
 Læse dine tunge Kiæder:
 Jeg dig løser fra din Eed!
 Nyder i hinandens Arme
 Uden Kummer, uden Harme
 Livets Fryd og Sjælens Fred!
 Godhed straale til jer ned!

(det hellige Velte fratages Cora.)

Folket.

Lysets Konge ic.

Cora

Cora (scene).

Giennem Kummer
 Saae mit Die
 Til en qvalsefuld Fremtid hen:
 Mørke Dage
 Haabløs Klage,
 Uden Trøst og uden Ven.
 Al! saa tunge mørke Dage
 Taarefulde svinde hen:
 Nu hensvinder
 Mørke Dage,
 Jeg har Haab og Fryd og Ven.

Folket.

Eufsets Konge ic.

Alonzo og Cora.

Fryd, som Hjertet neppe taaler,
 Gud har hørt vor bange Røst.
 Naade fra hans Afsyn straaler,
 Naade til vor glade Bryst.

Cora.

Helligt skal mit Liv dig være:
 Du mig drog af Dødens Arm.

Alonzo.

Elskovs Salighed jeg lære,
 Glædet ved din kiælnæ Værm.

Begge

Begge.

Tag min Haand til Dydens Hæder!
 Glade hylde vi dens Magt.
 Den skat adle Livets Glæder;
 Adle vore Hierters Pagt.

Chor.

Lysets Konge! Jordens Fader!
 Hør vor glade Jubellid;
 Du oplyser, du forlader,
 Dæmper Kummer, kroner Dyd;
 Himlen straaler af din Gæde!
 Jorden dig sin Lovsang bære,
 Mindet og velsignet være:
 Ufskylds Frelse, Dagens Fryd.

E n d e .

